

כשהתירס לוחש לורה רובי

פגור דרוס

התירס שוב דיבר אליו.

החורף האחרון בפרצת־עצם היה חמים, והאביב נעים, ולכן כל מי שהיה לו שדה וחיבה לתירס חרש ושתל מוקדם יותר מכפי שהעז לעשות זאת אי פעם. ביום האחרון של כיתה י"א, בדיוק חודשיים אחרי שחייו התבקעו כמו ענן גשם, פִּין הלך הביתה ברגל מתחנת האוטובוס לצד צמחים שכבר הגיעו לו עד המותניים. זאת היתה השעה האהובה עליו ביום, או לפחות היתה אמורה להיות: השמש זוהרת וחמה בשמים, הצמחים מנענעים את אצבעותיהם הירוקות. תירס מסוגל להתארך בכמה סנטימטרים בתוך יום אחד; מי שמקשיב יכול לשמוע אותו צומח. פִּין הבחין בלחש המוכר – כאן, כאן, כאן – והשתוקק שישתתק.

חברו מיגל היה בוודאי מסכים איתו. מיגל שנא את התירס, הוא אמר שהצמחים נראים... חיים. כשפִּין אמר לו שכאילו דא, ברור שהתירס חי, כל הצמחים חיים, מיגל השיב שהתירס נשמע חִי חִי כאילו הוא לא סתם צומח, הוא קורע את עצמו מתוך האדמה ומתגנב על שורשים לבנים דקים. דחלילים לא נועדו להפחיד עורבים, הם נועדו להפחיד את התירס. זה מספיק כדי

לעשות לבן אדם סיוטים. אחרת, למה בכל-כך הרבה סרטי אימה יש שדות תירס?

לפין היו די והותר סיוטים, אבל לא על שדות תירס. פעם החלומות שלו היו מלאים בדברים הרגילים: להתפשט בחברתה של נערה זאת או אחרת. לברוח מפסיכופתים מצוידים בגרזנים ובגלגליות. להגיע לכיתה כשהוא לובש רק שנורקל וגרב אחד משובץ. לעוף גבוה עד כדי כך שאפילו העננים לא מצליחים לעמוד בקצב.

עכשיו? הוא לא היה מסוגל לעצום עיניים בלי לראות את ידיה הרזות של רוזה טופחות על זכוכית מעורפלת, את רכב השטח השחור והבוהק נבלע בחשכה המעמיקה. הוא ניסה בכל כוחו להימנע משינה. והוא הפסיק להקשיב לתירס. למה שיקשיב לו אם הוא לא מפסיק לשקר?

זיעה עיקצצה על קרקפתו והוא עצר כדי להעביר את תיק הגב מכתף אחת לאחרת. שדה התירס השתרע על פני קילומטרים, אבל מי שעמד כאן, בדרך צדדית אביכה באילינוי, לא היה יודע זאת. המדרכה מול פין הסתיימה בחומת שמים, כאילו נגדעה בתנופת חרמש.

אולי הוא היה עומד שם זמן מה ומהרהר בדרך החתוכה ובדימוי המושלם שהיא מייצגת, אלמלא הופיעה שם להקת עורבים שחורים שצרחו וצווחו ללא הפסק.

פין לא התרשם. "מה אתם אמורים להיות? קישוט לתפאורה?" קודם הם יעקרו לך את העיניים ואחר כך ינקרו אותך למוות, היה אומר לו מיגל. אף פעם לא ראית את הסרט של היצ'קוק? אבל פין לא אהב סרטים, ובעיניו העורבים היו סתם בדחנים וגנבים.

וכך הוא כינה אותם. "בדחנים."

העורבים אמרו "מופרעעע!" הם קירקרו וטפחו בכנפיים, והשמש השתקפה בכחול בכנפיהם המבריקות ובמקוריהם החדים כשיני קלשון.

או אולי היה משהו בדבריו של מיגל.

פִּין המשיך ללכת, כפות רגליו כבדות בחום. צדעיו פעמו בכאב ועפעפיו החוליים שרטו את קרניות עיניו. כשדיבר, קולו חרק כמו דלת ישנה, כמו קולו של צ'ארלי ולנטיין כשקישקש בלי סוף על חוות הסוסים של סבא של סבא שלו, או על כך שפעם היתה תחנת רכבת ממש במרכז העיירה, או על איך תפס פעם בונה באורך שני מטרים וחצי, כאילו הענקים לא נכחדו בעידן הקרח האחרון. כמו צ'ארלי ולנטיין הזקן גם פִּין השתוקק ליכולת להחזיר את הימים לאחור באותה קלות כמו איכר שהופך דף בלוח השנה. הוא השתוקק שתושבי פרצת-עצם יוכלו לסלוח, ושהוא יוכל לשכוח.

הוא יִישַׁר את תיק הגב שלו במשיכת כתפיים וניסה במכוון לשכוח. תחשוב על משהו אחר, כל דבר אחר. כמו למשל המטלות שלו, שאחיו ירצה שהוא יסיים לעשות לפני ארוחת הערב. כמו למשל להתכונן למבחני המיון לאוניברסיטה, מבחנים שיצטרך להצליח בהם בגדול אם הוא רוצה סיכוי כלשהו להתרחק מכאן, להימלט מכאן, אף על פי שהמחשבה על עזיבה הפכה את בטנו. כמו למשל הגאסים, חמישה אחים מרושעים כמו צרעות, נערים שאהבו לפגוע באנשים שעמדו בדרכם, ובאנשים שלא עמדו בדרכם.

בדיוק אותם גאסים שהופיעו עכשיו בדרך מולו.

פִּין קפא במקומו כמו אנדרטה לכל פחדני העולם. האם אלה הם? האם הוא בטוח? ברור שכן. פִּין זיהה אותם תמיד, אפילו ממרחק רב כזה. כל החמישה היו נמוכים ועקומי רגליים, ולכן נראו כמו שורת מקהלה של רוגטקות. הגאסים התהלכו כאילו יש להם שפשפת תמידית.

הם לא חזרו איתו בהסעה, הם כלל לא טרחו לבוא היום ללימודים. לפִּין לא היה מושג מאיפה הם צצו פתאום או איך הצליח לפספס אותם. הוא תמיד פיספס דברים. למזלו, פניהם היו מועדות לאותו כיוון כמוהו ולכן עוד לא הבחינו בו. הוא יכול לחזור לאחור. אילו התירס היה גבוה יותר, הוא היה יכול להתחבא בתוכו, להיעלם בעצמו.

אבל במחשבה שנייה לא היה טעם לברוח, לא היה טעם להתחבא, וכבר לא נשאר לו ממה לפחוד. הוא גרר את עקביו ואבני חצץ ניתזו לאורך המדרכה.

אחד הגאסים הסתובב. "היי, תראו. זה הסהרורי. הוא שוב מנסה להתגנב מאחורינו."

"מה 'תה עושה, סהרורי?'"

"חולם על הירח?"

מרושעים כמו צרעות, טיפשים כמו נעל. הוא נאנח, והנשיפה החדה נשמעה כמו רחש הצמחים מכל עבר. "על מי אתה צוחק?"

וגם קל לחמם אותם. "אני לא צוחק."

"אתה כן צוחק."

"טוב, אני צוחק."

"לא עלינו, אמר אחד."

"לא אם יש לך שכל," אמר אחר.

"לא שמעתם?" אמר פין. "אין לי כל כך הרבה שכל."

קל לחמם אותם וקל לבלבל אותם. הגבות התכווצו כמו זחלים.

לגאסים לא היה מושג על מה הוא מדבר. גם לו לא היה מושג.

"לא משנה," אמר פין. "אני סתם מדבר אל עצמי."

"טוב, אז תמשיך לדבר אל עצמך, כי לנו יש כל מיני דברים

לעשות."

"תראות מאוחר יותר, סהרורי."

מאוחר יותר, חשב פין.

ואז, שום דבר לא יהיה שונה מאוחר יותר.

הוא לא צחק, אבל העורבים? הם צחקו. התירס המשיך ללחוש.

השמש היתה עין צהובה חרוכה במרבד כחול. הוא הסתכל עליה

יותר מדי זמן, והיא קדחה לו חורים בראש. ממש באותו בוקר

הוא הלך לדירה של רוֹנָה וגילה שכל חפציה נעלמו, והאוויר הוא

ערפל של מטרה אוויר בריח אורנים. מתישהו בלילה, רק אלוהים

יודע מתי, אחיו של פין סילק הכול וקירצף הכול, כאילו אפשר

לשטוף נערה מהזיכרון פשוט על ידי כך ששוטפים את הרצפה.

אבני חצץ נוספות ניתזו מהכביש, מילים נוספות ניתזו מפיו. "עכשיו שהזכרתם את זה, קודם פיטפטתי עם העורבים. הם תהו למה אתם תמיד הולכים כאילו אתם לובשים חיתול." הגאסים הקיפו אותו עוד לפני שהספיק לחשוב איך יחלץ את עצמו. לא שרצה לחלץ את עצמו. הם כיתרו אותו, וכינויים ישנים וחדשים צנחו מפיהם כמו תפוחי בר חמוצים.

"אסטרונוט! מדברים אליך!"

פִּין אמר, "מה?"

"מה ישך שם בתיק?" הם תלשו מגבו את התיק, ערכו בו חיפוש. התיק התעופף לשדה.

הוא עדיין יכול להציל את המצב.

"היי! אידיוט! אתה מקשיב?"

הוא יכול לצלול לתוך שדה התירס – להתעופף משם, להתנדף משם.

"למה יש לך כל כך הרבה ספרים כשאתה לא יודע לקרוא?" פִּין אמר, "מצחיק לשמוע את זה מבחורים שלא יודעים להבדיל בין הפרות שלהם לחברות שלהם."

המהלומה הראשונה רוקנה את האוויר מריאותיו. הוא כופף את מותניו וניסה להסדיר את הנשימה. הוא אפילו לא ידע מי מהם הכה אותו – דָּרְק, אָרִיק, פּרֶנְק, גִּיִּיק או ספִּיִּיק. הפרש הגילים בין כל אחד מהם לבא אחריו היה לא יותר משנה וחצי, כולם היו בלונדינים ומנומשים ושזופים, ומי יכול בכלל להבדיל ביניהם?

פִּין חטף עוד כמה אגרופים מהירים וחדים בכליות לפני שאחד מהם לפת חופן משערו וזקף אותו במשיכה. פִּין מיצמץ אל הנער שמולו ועיניו התמקדו בלסת התחתונה הבולטת והמפורסמת של בני גאס.

הם אפילו לא התאמצו.

הוא אמר, "תשמע, דָּרְק, אם חשבת ש–"

"אתה רוצה להסתבך איתי?"

"לא. אני –"

"זה דָּרְק," אמר הנער והצביע על מישהו אחר. "אני פרנק.
ואתה פגר דרוס."

הגאסים שכחו כנראה מכל הדברים שהם צריכים לעשות, כי הם כבר לא מיהרו והשקיעו בו את כל מרצם. מפרקי האצבעות שלהם היו קשים כמעט כמו המגפיים. ואף על פי שפין היה גבוה, וזרועותיו ורגליו משורגים בשרירים שפיתח בעבודות החווה, הגאסים היו רחבים יותר וחזקים יותר, והיו שם בערך ארבעה וחצי יותר מדי מהם.

כשסיימו, התאספו הנערים והשפילו מבט אל פין, שהיה שרוע על האספלט הסדוק. "אתה יודע," אמר אחד מהם, "ברגע ששון ירצה אחים אמיתיים, אנחנו מתנדבים לפנות לו מקום."
אילו פין לא היה מרגיש שהשיניים שלו רופפות כל כך בפיו, אולי הוא היה צוחק שוב. כולם אהבו את שון, אפילו הגאסים. כשמישהו היה זקוק לעזרה, שון היה זה שהופיע, סירנה מייללת, זרועות מתנופפות, תיק שחור מתנדנד בידי הגדולות והמוכשרות, עיניים חדות הקולטות הכול. ואף ששון נאלץ לפעמים לשאול שאלות, הוא אף פעם לא שאל שאלות רבות מדי, ואף פעם לא שאל את השאלות הלא נכונות.

אבל היה בכך יותר מזה. תושבי פרצת-עצם אהבו את שון בגלל רוֹזָה. בגלל ששון אהב את רוזה.

מישהו שגהר מעל פין מילמל משהו על רעב. מישהו אחר אמר, "סתום." טלפון נייד של מישהו השמיע זמזום. מישהו נגע בפין בכף רגלו כאילו פין הוא אופוסום. חיה שרק מעמידה פני מתה.

הוא רצה לצעוק כך שכולם ישמעו: גם אני אהבתי אותה. וזאת היתה האמת. אבל זה לא הועיל לאף אחד מהם.
פין ירק מפיו את הדם. "אני אגיד לאחי שמסרתם ד"ש."

הנערים הלכו ופּיּן נשאר לבדו. אחרי זמן מה הוא החליט שעדיף שיקום, רק למקרה שצ'ארלי ולנטיין הזקן יחליט דווקא היום להוציא את הקאדילק העתיקה שלו לסיבוב. הוא גרר את עצמו מהכביש, חיפש את תיק הגב בשדה. הוא לא ישאיר שם את ספרי ההכנה שלו; אפילו משומשים, הם עלו הון. שוּן יהרוג אותו. לא. זה לא נכון. אחיו יסיע את פּיּן בחזרה למקום שבו איבד את הספרים. אולי הוא אפילו יעזור לפּיּן לקנות ספרים חדשים ולשים אותם בתיק גב חדש לגמרי שהם לא יכולים להרשות לעצמם. ומשום מה, זה יהיה אפילו גרוע יותר.

הוא עבר בצליעה את שאר הדרך הביתה. לפּיּן ולאחיו לא היה הרבה כמו לכמה אנשים, אבל היה להם יותר מאשר לאחרים, כולל בית לבן מתקלף, חנייה מקורה תואמת ואסס אדום שנטה שמאלה לצמיתות. פּיּן נכנס הביתה וזרק את התיק על המיטה. אחר כך הוא שטף את פניו ובדק את הנזק. (גבה שסועה ושפה שסועה. אף מרוסק.) הוא שלף קופסה קטנה ממדף חדר האמבטיה ונבר בה כדי לחפש תחבושת. הקופסה, שהיתה שייכת לאמא שלו, היתה מוזהבת, משובצת באבני חן ובהחלט מהודרת מכדי להכיל תחבושות וצמר גפן, אבל שוּן אמר שאבני החן מזויפות ושהקופסה לא שווה כלום בכל מקרה, כך שאין סיבה שלא ישתמשו בה למשהו. פּיּן דחף את הקופסה בחזרה למקומה והדביק תחבושת על הגבה השסועה, שהמשיכה לדמם בעקשנות. אחר כך יצא לגינה.

קִיטְסִיטְרוּפָה, החתולה המפוספסת הקטנטונת של פּיּן, התגנבה מתחת לגדר ונכרכה סביב רגליו. בטנה היתה נפוחה מהחתלתולים שהיא עתידה להמליט ממש בעוד כמה ימים.

"אל תסתכלי עכשיו," הוא אמר לה, "אבל יש עכבר מאחוריך,

והוא חמוש."

היא ייללה ועשתה עוד סיבוב סביב קרסוליו. שמה לא נועד לציין שהיא מסוכנת, אלא היה יותר מעין בדיחה: היא היתה קסטרופה כלוכדת עכברים. שוּן אמר שיאפשר לה להמליט

שָׁגַר אחד כדי לראות אם החתלתולים שלה יצליחו להרוויח את לחמם, גם אם היא לא מצליחה.

קיטיסטרופה עקבה אחרי פִּין כשניכש והשקה את שני הדונם העלובים שבהם גידלו ירקות - אספרגוס, קייל, בצל, שעועית, גזר, תרד, סלק, ברוקולי, עגבניות. שוֹן ופִּין גדלו בעיירה חקלאית; גידול מזון לא היה זר להם. אבל רוזה, לרוזה היה קסם באצבעות. בזכות מה שרוזה לימדה אותם, פִּין ואחיו יכלו לאכול את מה שגידלו ועדיין נשאר להם משהו למכירה בשוק האכירים. במזג האוויר החמים הצמחים היו אמורים לשגשג. אבל הירקות נראו עצובים, נבולים באופן מוזר. הוא תלש עלים קמלים וסתם את הבורות שהשאירו הסנאים והארנבים. תוך כדי עבודה הוא אמר לקיטיסטרופה, "את יודעת, את יכולה לעזור עם הסנאים והארנבים." קיטיסטרופה, בתגובה, נגחה בראשה ברגל, הסתובבה לכיוון הבית וייללה.

"מה?" הוא שאל וניער את האדמה מידי. היא נגחה בו שוב והשתחלה מתחת לשער, דבר שבוודאי לא היה לה קל בהתחשב במטען שנשאה. היא הביטה לאחור כדי לבדוק אם פִּין בא אחריה. "בסדר, אני בא." הוא קם על רגליו, עצר לרגע כדי ללפות את צלעותיו החבולות, ואחר כך הלך בעקבות החתולה אל הצד העורפי של הבית. היא חלפה בריצה קלה על פני דלת המטבח והמשיכה לרוץ עד שהתיישבה מול דלת אחרת. דלת הדירה. מקום מגוריה של רוזה.

פִּין אמר, "היא לא כאן. אין פה שום דבר."

קיטיסטרופה ייללה שוב והתרוצצה במעגלים בהולים מול הדלת. בזמן שאחיו עבד במשמרת, פִּין נהג לפעמים להביא את המפתח הרורבי מהמטבח, לפתוח את הדלת, לשבת בדירתה המסודרת של רוזה, לשאוף לקרבו את הניחוחות הקלושים של המנטה והווניל, לעלעל בספרים, להתפעל מהרישום הממוסגר של זוג הידיים האוחזות זו בזו שעמד על שידת הלילה, להרים את העציצים הקטנים שניצבו על אדן החלון - כל הדברים

שהשאירה מאחור. הוא נהג לדמיין לעצמו שהיא עומדת לחזור בכל רגע, והיא תופתע, אולי אפילו תתרגז, כשתראה אותו יושב בכורסה הפרחוניית הישנה שלה מול החלון. הוא יגיד לה, "איפה היית?" והיא תענה במבטא הזר בקולה העמוק, "למה משנה?" פין ידבר בשם עצמו ובשם שון: "אם חזרת, זה בכלל לא משנה." עכשיו הדלת לא היתה נעולה. אף שידע מה ימצא, או מה לא ימצא, פין פתח שוב את הדלת. קיטיסטרופה טסה על פניו לתוך הדירה הריקה, ריחחה. היא פלטה יללה שנשמעה כמו יללה של זאב ערבות, צליל שהלם בו בכוח רב יותר מכל דבר שיצליחו הגאסים לעשות לו אי פעם.

זה היה למעלה מכוחותיו. כל היום הזה, כל האביב נטול השינה. פין השאיר את הדלת פתוחה לרוח ולאבק ולחתולה המוטרת שלא מצאה נחמה, וצלע־רקע אל הבית הכחול הרעוע שמעבר לכביש. הוא בדיוק הרים יד כדי לדפוק כשדלת הכניסה נפתחה לרווחה בתנופה. לאיש שעמד בפתח הדלת היה שיער אפור ארוך. זקן אפור ארוך. הוא נראה כמו הקוסם מ"שר הטבעות", מלבד חולצת הטריקו שהיה כתוב עליה "לחופש נולד".

"אז מה דרס אותך?" שאל צ'ארלי ולנטיין. "עדר פרות?"

"אפשר לומר."

צ'ארלי הצביע על הג'ינס הקרועים בשתי הברכיים, על החולצה הלבנה שהיתה מוכתמת כל כך בדם ובעפר עד שמקומה היה בפח. "אם אני יודע משהו מניסיון, אתה הולך להשתין באדום. כדאי שתבקש משון לבדוק אותך."

"שון לא בבית. הוא אף פעם לא בבית."

"גם אני לא, אמר צ'ארלי. "הייתי בדרך לדייט."

"מצטער", אמר פין, שלא הצטער.

"אָה, אין צורך. גם כך היא כבר כועסת עלי. נשים תמיד כועסות על משהו. סיפרתי לך פעם איך טיילתי לבד בארץ היפהפייה שלנו ופגשתי אישה יפהפייה עם שיער לווהט? קראו לה אָזמְרְלְדָה. אָמפּוּסָה. אָמפּוּסָה. משהו באָלף. חשבת שאנחנו

עושים חיים יחד, שנינו, עד שהתעוררתי ומצאתי אותה מנסה לכרסם לי את הזרוע. שיניים חדות כמו של כריש, היו לזאת. "בטח," אמר פִּין ונכנס לבית אחרי צ'ארלי. לא היה לו מושג למה חזר הנה שוב ושוב כשהזקן מזבל כל כך את השכל. "זה משק החלב, אתה יודע," אמר צ'ארלי מעבר לכתף. "מה?" שאל פִּין. "מה זה 'זה'?"

"משפחת גאס. יש להם הרבה פרות. פרות מכניסות לך בעיטות רצח אם אתה לא קם לחלוב אותן מספיק מוקדם. ורק הריח הנורא הזה היה גורם לכל אחד לחפש קטטות." פִּין לא ציין שפרות לא עושות בעיות אם יודעים איך לטפל בהן, ושהסלון של צ'ארלי מסריח מכל התרנגולות שמשוטטות בו. אולי גם הזקן הבחין בכך, כי הוא פתח חלון והצביע על שדה מרעה בקרבת מקום.

"הנה ממש שם יש סוס שנראה טוב מאוד. סיפרתי לך פעם שגרתי שלושה חודשים בחוות סוסים?"

"הזכרת את זה," אמר פִּין, אף על פי שצ'ארלי סיפר לו את הסיפור מיליון פעמים, ויספר אותו עוד מיליון פעמים. לסבו של צ'ארלי ולנטיין או לדוד של אחד מהוריו או למישהו היתה פעם אורווה מלאה בסוסי עבודה ענקיים שנקראים "בֶּלְגִים". הסוסים שימשו לגרירת גושי קרח שנחצבו מהאגם בחורף. האנשים טמנו את הקרח בבורות עמוקים וכיסו אותו בנסורת. ואז, בקיץ, הם מכרו את הקרח למוכר הקרח. בסתיו הסוסים הושכרו לחוטבי עצים. כולם שמעו את הסיפורים האלה, כי צ'ארלי ולנטיין גר בפרצת-עצם תקופה ארוכה יותר מכפי שכל אדם אחר יכול לזכור, עוד לפני שפרצת-עצם היתה פרצת-עצם, כפי שצ'ארלי היה אומר. "עכשיו הם עושים את זה שוב," אמר צ'ארלי ולנטיין. "משתמשים בסוסים במקום במשאיות כדי להעביר את בולי העץ. ראיתי את זה בטלוויזיה. קוראים לזה 'חטיבת עצים ירוקה'. אתה מאמין?" פִּין שילב את זרועותיו על חזהו אבל התכווץ כשמדקרת כאב נורתה בגוו. "נשמע כמו רעיון טוב."

"ברור שזה רעיון טוב!" אמר צ'ארלי ולנטיין. "בכלל לא היו צריכים להפסיק עם זה! אנשים שוכחים את כל מה שחשוב. כמו זה שצריך לדבר עם החיות שלך. הן מקשיבות אם פשוט מדברים אליהן. פעם היינו רוכבים בלי אוקף. לא היינו צריכים שום אוקפים מגונדרים." הוא הסתכל על פין בחשדנות. "אתה לא לוקח שיעורי רכיבה, נכון?"

"לא."

"טוב מאוד," אמר צ'ארלי. "כדי ללמוד לרכוב צריך לרכוב."
 "אני יודע לרכוב."
 "אין לך אוקף, נכון?"
 "אין לי סוס."

צ'ארלי ולנטיין דחף החוצה מפיו את התותבות העליונות ושאל אותן פנימה שוב, המחווה החביבה עליו להבעת מורת רוח.
 "אז כמה ביצים אתה רוצה?"
 "שתים-עשרה."
 "בצבע מסוים?"
 "תפתיע אותי."

צ'ארלי ולנטיין הזמין את התרנגולות שלו מתוך מחשבה שהן מגזע מיוחד שמטיל ביצים כחולות. התרנגולות באמת הטילו ביצים כחולות, אבל הן גם הטילו ביצים ורודות וירוקות וחומות, כאילו כל יום הוא חג הפסחא. הוא התכוון לבקש את הכסף בחזרה, עד שגילה שאנשים מזדמנים שעוברים בעיירה בדרכם חזרה העירה מוכנים לשלם הון על תריסר ביצים בצבעי פסחא. אבל מהמקומיים צ'ארלי גבה מחיר הוגן, ומהאחים גבה אפילו מחיר נמוך יותר. הוא אמר שאת פין ואת שון הוא הכי אוהב. והוא אכן הכי אהב אותם, הניח פין, עד רוזה.
 פין אמר, "שון פינה את הדירה של רוזה. כאילו היא בכלל לא גרה שם אף פעם."

צ'ארלי הרים את התרנגולת הקרובה ביותר והתיישב בכיסא היחיד שבחדר. "ולנטיין הוא לא השם האמיתי שלי."

"אני יודע," אמר פִּין.

"אני לא אגלה לך את השם האמיתי שלי, אז אל תשאל בכלל."

פִּין ניסה להסתיר את קוצר הרוח שלו. "אני לא אשאל."

צ'ארלי ליטף את התרנגולת הזוהבה עד ששקעה בטראנס.

"אתה יודע איך קיבלתי את השם ולנטיין?"

"בגלל האהבה הגדולה שלך למין האנושי."

"מי סיפר לך?"

"כולם."

"מי סיפר לך ראשון?"

"שון."

"שון בחר חכם." צ'ארלי התכופף הצדה ונבר בסל גדול

שעמד ליד הכיסא. הוא מנה שתיים־עשרה ביצים, הוציא אותן

והניח אותן בעדינות בקופסת קרטון. "איש טוב. הוא ויתר על

הרבה דברים כשאמא שלכם עזבה."

"אני יודע."

"אבל לא כל כך קל לרצות אותו," אמר צ'ארלי ולנטיין.

פִּין נאנח בקול רם מספיק כדי לפצוע מחדש את צלעותיו. לא

בשביל זה הוא בא הנה. אבל בעצם הוא לא ידע בשביל מה הוא

בא. מה צ'ארלי כבר יכול לומר שהוא עוד לא אמר? מה יכול

מישהו לומר? חודשיים קודם לכן רוזה נחטפה. פִּין היה העד

היחיד. אף אחד לא האמין לסיפור שלו. לא צ'ארלי. לא ג'ונאס

אָפֶל, מפקד המשטרה במשרה חלקית. אפילו אחיו לא האמין, כי

היה לו קל יותר להעמיד פנים שרוזה לא היתה קיימת מעולם.

צ'ארלי ולנטיין אמר, "האבא שלי היה קצת כמו שון. כשהייתי

צעיר נהגתי לנסות להבין מה הדבר האחד שיגרום לו להיות גאה

בי. או לפחות יגרום לו לחייך מדי פעם."

פִּין אמר, "את זה כבר הבנתי."

"כולם חיפשו אותה. אחיך, ג'ונאס, כולם. הם תלו את הרישומים

האלה בכל עיירה מכאן ועד סנט לואיס. הם התקשרו למשטרת

שיקגו. לא היה שום אדם שהתאים לתיאור שנתת."

פִּין הבין לְמָה צ'ארלי התכוון. הוא התכוון להגיד שפִּין לא ראה את מה שחשב שראה. "רוזה לא היתה עוזבת אותנו." אפילו לאדם בשם ולנטיין יש את הגבול שלו. "שון צודק. היא היתה בחורה טובה, אבל עכשיו היא איננה. הגיע הזמן להפסיק להסתובב כמו סהרורי." צ'ארלי ולנטיין מסר לפִּין את קרטון ביצי הפסחא. "צא ותמצא לך פרגית משלך."

פִּין חזר הביתה ועמד מתחת למקלחת חמה, אף על פי שהמים צרבו את החתכים שעל פניו והסירו את התחבושת. הוא התנגב, לבש בגדים נקיים – או לפחות את הבגדים הנקיים ביותר שהצליח למצוא בערימה שעל רצפת חדרו – והלך למטבח. הוא העמיד סיר מים על האש וחיפש בארון קופסת ספגטי וצנצנת רוטב. מאז רוזה, הם חזרו לאכול הרבה דברים שנמכרו בקופסאות ובצנצנות. שון הגיע הביתה בדיוק כשהמים התחילו לרתוח. הוא עמד בפתח הדלת ומילא אותו כמעט עד המשקוף. אחר כך נכנס פנימה והלך לכיור לשטוף ידיים. הוא אפילו לא הסתכל על פִּין כששאל, "הגאסים?"

פִּין שבר את אטריות הספגטי לשניים ודחף אותן לסיר בכף עץ. "הם מוסרים ד"ש."

שון אמר, "תצטרך תפרים בגבה הזאת."

"אני לא רוצה תפרים," אמר פִּין.

"לא שאלתי מה אתה רוצה," אמר שון. "אני אטפל בכך אחרי

שנאכל."

פִּין אמר את הדבר היחיד שיכול היה לומר: "בסדר." הוא הוציא מהמקרר שתי פחיות משקה קל והניח אותן על השולחן בחבטה. אחרי עשר דקות הפסטה היתה מבושלת והרוטב מחומם במחבת. חמש דקות לאחר מכן הם כבר סיימו לאכול. פִּין שטף את הכלים, שון ניגב אותם. ואז שון סימן לו לשבת עד שיביא את התיק שלו.

שון היה פְּרָמְדִיק מאז גיל שמונה-עשרה. בגיל עשרים ואחת הוא עבד כטכנאי רפואי בחדר מיון והיה בדרכו לבית ספר לרפואה, כשאמא שלהם, דִּיֵדִי, פיתחה קשר עם אורתודונט שהכירה ברשת והכריזה שהיא עוברת לאוֹרְגוֹן. האורתודונט לא אהב ילדים, בייחוד לא בנים שבוודאי יתרוצצו וישתכרו ויתמסטלו, ירימו סחורות מחנויות וירימו בחורות, או גרוע יותר, ירבצו בבית ויפריעו. דִּיֵדִי אמרה לבנים שלה שהם גדולים מספיק כדי לדאוג לעצמם. האם לא הקריבה כבר מספיק? האם לא מגיע גם לה להיות מאושרת? מאחר שפִּין היה רק בן חמש-עשרה באותו הזמן, שון בחר להישאר עם אחיו עד שפִּין יסיים תיכון.

זה היה לפני שנתיים. שון לא הזכיר את חלומו להיות רופא כבר הרבה, הרבה זמן.

עכשיו שון ניקה את הפצע, הרדים את פניו של פִּין בזריקה ותפר את החתך במחט מעוקלת אכזרית, מהודקת במשהו שנראה כמו זוג מספריים. שון לא היה אמור אפילו להחזיק אצלו ציוד כזה; פרמדיקים לא אמורים לתפור בשטח. אבל פִּין סמך עליו מספיק כדי לא להירתע.

שון רכן לאחור ובחן את מעשה ידיו. "יכול להיות שבכל זאת תישאר לך צלקת."

"שיהיה."

"לפחות החזרת להם?"

"הם חמישה," אמר פִּין.

"אתה רוצה שאני אתקשר?"

זה היה הדבר האחרון שפִּין היה צריך, שאחיו הגדול יציל אותו. אחיו הגדול העצוב והמאוכזב, עם האמונה המטופשת שלו בכוחם של מטהרי אוויר. "לא, אני לא רוצה שתתקשר."

"אני אתקשר."

"לא."

שריר קטנטן פירכס בצוואר של שון, הסימן הגלוי היחיד לכך שכעס. "לא חטפת מכות מאז שהיית ילד. זאת הפעם השנייה

בכמה שבועות. אסור לך לתת להם להציק לך.
 "אני לא נותן לאף אחד לעשות לי שום דבר," אמר פין.
 "אז אתה מסתבך איתם בכוונה. מה הקטע עם זה?"
 "אתה רוקנת את החדר שלה. מה הקטע עם זה?"
 שון לא ענה. פין שנא את ההרגשה שעלתה בו כששון לא
 ענה.
 "היום עברו חודשיים," אמר פין. "למה אתה לא יוצא לחפש
 אותה?"
 שון זרק את התחבושות המשומשות וסגר את התיק השחור
 בנקישה. "אם אכפת לך כל כך, למה אתה לא יוצא לחפש אותה?"